

D I A 1

1

Ekon ha passat una nit més a la serena dormint al capdamunt d'un edifici. Allà avall la ciutat es desperta a poc a poc. La seua pell és negra com la llarga nit africana. S'ha deixat créixer els cabells arrissats però els amaga dins la caputxa del xandall.

Apareixen els primers cotxes a embossar els carrers i es trenca el silenci del matí amb la remor dels seus motors i les cridaneres botzines.

Encara en dejú, fuig grimpant per les teulades de les cases abans que ningú no s'adone de la seua presència. Tem xafar el sòl. Gairebé mai no toca asfalt, sinó que s'enfila per les façanes, bota pels terrats i escala les torres elèctriques.

2

—Desperta't!

Luana fa un bot. Esglaiada, es frega els ulls. És a la part de dalt d'una llitera, en un estret magatzem de sostres baixos ple de gent que, com ella, comença a despertar.

—Vinga Lua, espavila't.

Ibtisam ja s'ha alçat i l'anima a vestir-se ràpid. Els voluntaris comencen a servir una pastera calenta de cereals. No és un àpat gaire agradós però desapareix prompte.

—Ai, no em ve de gust.

Ella no admet el no per resposta i la força a baixar de la llitera. Luana s'arronsa sobre el matalàs i li gira la cara.

—El dia és llarg i després tindràs fam. Vinga!

3

El tinent unta amb greix una torrada i la mulla al café amb llet per a estovar-la i empassar-se-la sense pràcticament haver-la de mastegar. Revisa les notícies al seu *smartphone* com qui veu passar el paisatge per la finestra d'un tren d'alta velocitat. S'asseu a taula amb rigidesa, amb l'esquena recta i el coll tens. Una dolça veu metàl·lica sona llavors del seu mòbil.

—Tens una reunió en quinze minuts amb el capità.

«Entesos», diu ell. Exhaureix el contingut de la tassa de cartó d'un glop. Es torca els llavis amb un tovalló de paper i el rebrega per a llançar-lo, junt amb la tassa, al poal d'escombraries de la cuina. Abans d'eixir, programa una alarma des del comandament de l'entrada. El sistema despertarà en trenta minuts a Carla, la seua filla.

—Fet.

Ekon es llança des de dalt de la teulada d'un edifici de vint plantes amb una seguretat esbalaïdora. Fa peu cinc metres més avall, en la terrassa d'un dels pisos superiors. En tocar terra flexiona les cames i fa un volantí per a no carregar tot el pes de la caiguda sobre els turmells. Es despenja pels balcons fins a la desena planta. Des de la seua posició privilegiada pot albirar, arran de terra, la furgoneta d'un restaurant d'entrepans aparcada a la cruïlla de carrers. Llisca per una canonada de la façana sense patir vertigen. Cau de peus damunt la furgo, s'hi ajup, estira el braç per la finestra oberta per a agafar un parell de sandvitxos i —sense parar els peus a terra— grimpa veloç per l'enllumenat del carrer amb la seua presa al bec.

Les dues germanes no tenen un sostre on protegir-se i es veuen obligades a vagarejar pel clavegueram.

—Quina pudor d'humitat!

—Posa't aquest mocador a la boca. Lliga-te'l ben fort al tos.

Luana se l'ajusta com si fora una careta sanitària. La germana gran fa el mateix.

Avancen en filera per un passadís estret cap al menjador improvisat. Als seus peus corre un rierol d'aigua pudent.

Prenen una cruïlla i descobreixen de sobte una patrulla de la guàrdia urbana al bell mig de la sala que els fa de menjador.

—Corre, fuig!

Els policies són menuts i àgils, com gossos raters.

—Corre, Lua!, que els tenim a sobre!

6

El tinent arriba a hora a la reunió amb el seu superior. El capità l'espera assegut en una butaca negra de cuiro sintètic, amb una gran tassa de café a les mans.

—Puntual, com sempre! —el saluda amb un somriure protocol·lari.

El capità està eufòric i té ganes de compartir la seua alegria amb ell. S'aproxima al finestral i manifesta, orgullós:

—Quin cel més clar, ha vist? Ara no haurem de témer més per culpa dels delinqüents aeris, se'ls ha acabat el joc.

—Vol dir que ja els tenim ací?

—Els seus dispositius? Sí! —crida, content.

7

Luana es llança pel passadís obscur sense badar, xafa el terra ple de bassals d'aigua bruta i es mulla els camals. Ibtisam l'empeny a seguir corrent sense mirar enrere. La tènue llum que s'escola per les escletxes del

sostre il·lumina pobrament el camí. Gira llavors cap a la dreta per un forat encara més estret. Sent el clapoteig de les botes dels policies cada volta més a prop. I s'angoixa quan no veu Ibtisam rere seu.

Uns segons després sent el crit escanyat que li glaça el cor.

—Lua!

Ha caigut sota les urpes dels gossos raters.

8

La dolça veu metàl·lica ajuda Carla a despertar.

—El desdijuni és a taula. Són les huit i mitja del matí.

S'aixequen les persianes i entra la llum a la cambra. Una agradable olor de xocolata calenta penetra pels seus narius i l'anima a alçar-se.

—En quin dia estem? —pregunta mentre es frega els ulls.

—Estem a divendres.

Dialoguen amb naturalitat. Carla respira fondo i d'un esforç, recolzant-se amb els monyons, s'alça del llit per a deixar-se caure sobre el seient de la cadira de rodes.

—La impressora està preparada.

—Què és el que toca ara?

—Els dos avantbraços.

—I les mans? —demana ella, engrescada.

—Les mans, més endavant.